

nika. Samo pot nama morate pokazati! Ne vem, kje naj iščem tistega vašega sodnika... O, še se bomo pogovorili danes! Pa če sem tudi jaz nekam bedast in neumen — hopsasa! A rečem vam, teta Anjara Panjara, da znam tudi jaz povedati in ziniti pametno besedico — hopsasa!»

»Hehe!» se je posmejala Anja Panja s hudobnim posmehom. Zasukala je Koclja in je zasukala tudi Jelico. Pa ju je gnala pred sabo na ozko stezo, ki se je vila med gosto goščavo nekam daleč in nekam visoko na strmo, do neba kipečo goro...

Lunica.

Zvončki o mraku so
peli iz line,
lunica zrla je
Ančki v blazine.

Pravila bajke je
zatega kraja,
kjer med slaščicami
dečica raja.

Ančka:

Lunica moja,
ali tam tudi
v šoli s pošteevanko
deca se trudi?

Lunica:

Knjige piškotki
dobri so, Ančka;

kdor jih pojedel je,
sladko zaspančka.

Ančka:

Tjakaj bi rada;
kje je stezica?
Bodi mi, lunica,
jasna vodnica!

Lunica:

Očke zatisni
mirno in tajno,
potlej v deželico
pojdeva bajno!

* * *

Ančka zaspala je
v sanje srebrne;
dolgo iz raja se
Ančka ne vrne...

Marija Grošljeva.

